

РЕШЕНИЕ

№ 4610

гр. София, 10.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **3178** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от началника на Дирекцията за национален строителен контрол (ДНСК), подадена чрез упълномощения процесуален представител – юрк.В. С., срещу решение № 3409 от 13.09.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 12165/2021 г. от Софийски районен съд, 106-ти състав. С него е отменено наказателно постановление (НП) № С-29-ДНСК-43/23.07.2021 г., издадено от началника на ДНСК, с което на основание чл.237, ал.1, т.1 от Закона за устройството на територията (ЗУТ) на „Сираков” ЕООД с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. за неизпълнено правно задължение по чл.137, ал.3 във вр. с чл.148, ал.1 от ЗУТ. С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, при което оспореното НП да бъде потвърдено. Претендира се и присъждане на разноски.

Ответникът – „Сираков” ЕООД в представен по делото писмен отговор и в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител – адв.М. З., оспорва жалбата като неоснователна. Моли съда да остави обжалваното съдебно решение в сила, както и да му присъди сторените по делото разноски.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Настоящият 14-ти касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С обжалваното решение Софийски районен съд е отменил обжалваното пред него наказателно постановление. За да постанови този резултат от фактическа страна е установил следното:

С акт за установяване на административно нарушение № С-29/20.05.2021 г., съставен от гл. инспектор в РДНСК-С., е констатирано, че през м. август 2020 г. в УПИ XIII-588, кв.41, находящ се в [населено място], район „П.“ - СО, в североизточната част на имота, на разстояние 3 метра от съществуващ павилион за охрана, „Сираков” ЕООД, в качеството си на възложител, е изпълнил незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2, т.2 от ЗУТ от първа категория, съгласно чл.137, ал.1, т.1, б.,г“ от ЗУТ и чл.2, ал.4, т.1, б.,в“ във вр. с т.144 от Приложение № 1 от Наредба № 1/30.07.2003 г. за номенклатурата на видовете строежи, а именно модулна станция за дизелово гориво модел MSSG 30-0, която се състояла от резервоар от 30 куб.м и монтирана върху метална рама колонка за зареждане на гориво. Актът бил връчен на представляващия юридическото лице. Въз основа на него било издадено атакуваното наказателно постановление № С-29-ДНСК-43/23.07.2021 г. на началника на ДНСК, с което на основание чл.237, ал.1, т.1 от ЗУТ на „Сираков” ЕООД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 5 000 лв. за неизпълнено правно задължение по чл.137, ал.3 във вр. с чл.148, ал.1 от ЗУТ. Препис от НП е връчен на управителя на дружеството на 12.08.2021 г.

При тези данни от правна страна съдът е приел, че АУАН и НП са съставени от длъжностни лица, които не разполагали с материална компетентност, доколкото погрешно била определена категорията на модулната станция за дизелово гориво като строеж от първа категория, единствено поради функционалното ѝ предназначение (съхранение на пожароопасни вещества). Според съда, само по себе си позоваването на разпоредбата на чл.137, ал.1, т.1, б.,г“ от ЗУТ било некоректно, тъй като същата касаела строежи, отговарящи и на изискванията на §5, т.38 от ДР на ЗУТ, както и поради факта, че изградената станция не била част от и не представлявала „вътрешен обект“, обслужващ строеж първа, втора и трета категория. За да се обоснове, съдът се е позовал на чл.8, ал.2, т.2, б.,б“, подточка „аа“ от Закона за административното регулиране на икономическите дейности, свързани с нефт и продукти от нефтен произход в приложимата му редакция (ЗАРИДНПНП). След като ЗАРИДНПНП допускал обект от категорията на процесния да бъде изграден като преместваем по смисъла на §5, т.80 от ДР на ЗУТ и предвид установените негови технически характеристики, същият отговарял на понятието за преместваем обект и не следвало да се приема за строеж.

Констатираното неправилно приложение на материалния закон довело до съставянето на АУАН и НП от материално некомпетентни длъжностни лица, доколкото спазването на нормативните изисквания за разполагане на преместваеми обекти се контролирало от общинските власти, а не от органите на ДНСК (арг. от чл.237, ал.2, т.7 от ЗУТ и чл.238, ал.1, т.1 от ЗУТ). Липсата на компетентност, представлявала

самостоятелно основаните за отмяна на атакуваното наказателно постановление.

Обжалваното решение е правилно.

Обоснована е преценката на районния съд за неправилно определяне от страна на административнонаказващия орган на процесния обект като строеж от първа категория по смисъла на чл.137, ал.1, т.1, б.,„г“ от ЗУТ, който се отнася до строежи, отговарящи на изискванията на §5, т.38 от ДР на ЗУТ. Съдът е посочил относимата в случая разпоредба на чл.8, ал.2, т.2, б.,„б“, подточка "аа" от ЗАРИДНПНП (ред., обн. в ДВ, бр. 9 от 2020 г., в сила от 25.01.2020 г). С посочения текст е уредена възможността за извършване на дейностите по чл.2, ал.1, т.2 от „вътрешен обект“, който следва да е трайно прикрепен към недвижимия имот или да е преместваем. Нормата предвижда изключение, когато „вътрешният обект“ е такъв, който обслужва строеж от първа, втора или трета категория. Въз основа на това съдът е стигнал до правилния извод, че „вътрешен обект“ не може да бъде изграден като преместваем обект в случаите, когато е част от друг строеж, който е от първа, втора или трета категория. Според дефиницията, дадена в §1, т.7 от ДР на ЗАРИДНПНП „вътрешен обект“ е съоръжение или обект, който е трайно прикрепен към недвижим имот или е преместваем по смисъла на §5, т.80 от ДР на ЗУТ, предназначен за зареждане на пътни превозни средства, извънпътна техника и механизация, използвани за собствени нужди. Установено е, че модулната станция за дизелово гориво не е била трайно прикрепена към земята, както и че същата е била използвана за зареждане на пътни превозни средства за нуждите на търговското дружество.

При това правилно е и приетото, че след като ЗАРИДНПНП допуска обекти, от категорията на процесния да бъде изграден като преместваем по смисъла на §5, т.80 ДР на ЗУТ и предвид установените негови технически характеристики, същият отговаря на понятието за преместваем обект и не следва да се приема за строеж.

По тези съображения и по мотивите, изложени в обжалваното решение, към които настоящата инстанция може да препрати на основание чл.221, ал.2, изр.2 от АПК, решението като правилно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателно се явява искането на ответника за присъждане на разноски за пред настоящата съдебна инстанция. Същото е своевременно направено като е доказано заплащането на сумата от 700 лв. за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд – София град, 14-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3409 от 13.09.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 12165/2021 г. от Софийски районен съд, 106-ти състав.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на „Сираков“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], разноски в размер на 700 (седемстотин) лева, направено за производството пред настоящата инстанция.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

